

РЕШЕНИЕ

№ 25397

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4682** по описа за **2025** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение от 10. 02. 2025 г. по НАХД № 218 / 2025 г. на Софийски районен съд, НО, 11 състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-028529 от 21. 11. 2024 г., издадено от началник на група в отдел „Пътна полиция” (ОПП) – СДВР, с което на Н. С. Г., за нарушение по чл. 174, ал.3, пр. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание “лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца” и глоба в размер на 2000 лв.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на Г., в която се моли решението да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноските по делото. Подробни съображения представя в писмена защита в указан от съда срок.

Ответникът, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има

право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Молдованска, Н., Б. и Х. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд. Установено е, че на 17. 10. 2024 г., около 12.26 часа, в [населено място] по [улица], с посока от [улица] към [улица], жалбоподателят Н. Г., управлявал лек автомобил „Тойота Л. Круизър“ с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка пред № 1 водача отказва да бъде изпробван с техническо средство DRUG TEST 5000 ARMM-0038 за наличие на наркотични вещества или техните аналози.

На същата дата - 17. 10. 2024 г. на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, в който нарушението било квалифицирано, като такова по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 24-4332-028529 от 21. 11. 2024 г. от началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Описаната фактическа обстановка е потвърдена от актосъставителя Молдованска и свидетеля Н., като последния е съставил и докладна записка по случая. Показанията им са кредитирани от въззивния съд като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети от съда писмени доказателства. Събраният доказателствен материал, чрез показанията на полицаите, подкрепя изцяло изложеното в АУАН.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на Г. е ангажирана правилно, като наказващият орган е отчел обществената опасност на конкретното нарушение.

Решението на въззивния съд е правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, че АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат всички изискуеми съгласно ЗАНН реквизити. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“ Хипотезата на посочения за нарушен текст от ЗДвП е доказана от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. Нарушителят е разбрал в извършването на какво нарушение е обвинен, поради което не е нарушено правото му на защита.

Доводите на жалбоподателя, залегнали в касационната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН, респ. на НП и в този смисъл, пропуск от страна на въззивния съд да изследва същите, настоящия касационен състав не споделя.

Не са налице нарушения свързани с установената фактическа обстановка, тъй като същата е безспорна и непротиворечива, като ясно е посочено извършеното от касатора нарушение.

Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение. Касаторът е управлявал МПС и към момента на поканата да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, но е отказал.

В същото време, фактът на управление на автомобила от страна на жалбоподателя безспорно е доказан въз основа на съставената докладна записка и свидетелските показания на полицаите Молдованска и Н., които присъствали при установяване на нарушението.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателят не е оборена материалната доказателствена сила на акта, като освен това не са изложени никакви възражения при връчването на АУАН, нито в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Противно на доводите в касационната жалба, правилно е установено както фактическата обстановка, така и времето и мястото на извършеното нарушение, които са коректно посочени в АУАН и в НП.

В конкретния случай, закона не изисква да бъде установена употребата на упойващи вещества (нещо което няма и как да стане след като водача отказва), а единствено и достатъчно условие е, да е налице отказ на съответния водач да се подложи на проверка.

Абсолютно несъстоятелни са доводите в касационната жалба, че от страна на районния съд не са обсъдени показанията на другите свидетели – Б. и Х., тъй като изрично в неговото решение се сочи, че от показанията на свидетеля Б. се установява, че намиращия се на място „репатрак“ не е изиграл никаква роля в ситуацията.

Следва да се отбележи, че показанията на тези свидетели по никакъв начин не променят установената фактическа обстановка, като свидетелят Х. изрично заявява, че не е чул съдържанието на разговора, но доколкото си спомням, той отказа. В този смисъл, факта че Г. е отказал да бъде тестван с техническо средство е безспорно доказан.

Касационната инстанция намира за неоснователни и доводите в касационната жалба и писмените бележки на процесуалния представител на касатора, че имало забавяне от момента на проверката до връчването на талона за изследване, което направило безпредметно явяването в лечебно заведение за извършването на кръвна проба.

Видно от приложения талон за изследване, в него е посочено, че проверката е започнала в 11.50 часа, но самия талон е връчен в 13.10 часа, за което има положен подпис на наказаното лице. В същото време предвидените 45 минути за явяване в лечебното заведение и вземането на кръвна проба, започват да текат именно от връчването, като това изрично е посочено в талона.

В случая, според свидетелите Б. и Х. които били на мястото малко след 12.00 часа проверката е продължила около 40-50 минути, поради което Г. е имал достатъчно време след приключване на проверката и снемането на регистрационните номера, от връчването на талона в 13. 10 часа да се яви за 45 минути във ВМА, но същият не е отишъл за взимането на кръвна проба.

Следва да се отбележи също, че от страна на районния съд е извършен подробен анализ на нормата на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН и нейната неприложимост в случая, които доводи касационната инстанция споделя изцяло. Предвид зачестилата употреба на наркотици от водачи на МПС, отказът да бъде тестван, показва значителна степен на обществена опасност на деянието и с оглед

наличието на други нарушения на водача правилно е прието, че случая не може да бъде приет за маловажен.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, съобразно чл. 218, ал. 1 от АПК, настоящият състав счита, че касационната жалба е изцяло неоснователна.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е подробно мотивирано, противно на изложените в касационната жалба доводи. Не се констатира твърдяната материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

От страна на ответника по касация не се претендират разноси, поради което и не се присъждат. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10. 02. 2025 г. по НАХД № 218 / 2025 г. на Софийски районен съд, НО - 11 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.